

ΕΚΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τοῦ PAUL HERVIEU

Ο ΚΑΨΥΜΕΝΟΣ Ο ΓΕΡΩ-ΜΑΙΛ

Καψυμένος στο βάθος του άμαξιού με τὸ όλοιο γόρψε άπ' τὸ νεροταφεῖο ὁ γέρος—Αἰθοῦρος—Μαῖλ, σκεπτόταν περιλυτός πῶς τώρα, μετὰ τὸ θάνατο τῆς ἀγαπημένης του γυναικοῦλας, θὰ ἦταν πιά μόνος στὸν κόσμο, σάν τὸ κλαῖο στὸν κήπο, καὶ ὁ πόνος αὐτὸς τὸν βασάνιζε τόσο πού ἔκλαιγε ὁ δυστοχῆς μέσα στ' άμαξί, ἐν ὅ ἔξω ὁ ἄνεμος οὐδαιζε καὶ ἔλεφε τὸ χιόνι πυκνό. Τὶ θλιβερό πού ἦταν ἐκεῖνο τὸ δελνιὸ γιὰ τὸ γέρο—Μαῖλ !

Τρεῖς ἡμέρες πρὶν, εἶχε γάσει ὁ καψυμένος τὴ γυναῖκα του, καὶ σήμερα ἐπῆγε εἰς τὸ νεροταφεῖο νὰ τῆς ἀνάψη ἕνα νεοὶ καὶ νὰ τῆς φέρῃ λίγα λουλούδια... Ἐνας δεσπὸς πενήντα ὀλοζήφων ἐτῶν κόπηγε γιὰ πάντα κ' ἔτσι ὁ γέρο—Μαῖλ, ἐρημος πιά στὸν κόσμο ἐνοιώθε σήμερα πῶς πέρα ἐκεῖ στὸν νεοκαμμένον τάφο εἶχε ἀφήσει κ' ἕνα κομμάτι τοῦ ἐαυτοῦ τοῦ βιθεῖα ζωμένο κάτω ἀπὸ τὸ παγερό χιόνι, μαζὶ με τοὺς ἄλλους νεκρούς... Ὁ Ἀἰθοῦρος—Μαῖλ ἔφριγγε κάτω-κάτω καὶ μερικές ματιές ἔξω ἀπ' τ'άμαξί του. Παντοῦ συνερῖα, ἐρημία καὶ τὸ ἀκατάρατο χιόνι πού ἔλεφε σκεπάζε τὰ πάντα. Ποιὸς θὰ εἶδεγε πιά γυναικὸν τὴν ἀγάπη πού ἤθελε ἡ ψυχὴ του ; Ποιὰ ἄλλη καρδιά θὰ βρισκόταν στὸν κόσμο νὰ ἐνδιαφερθῆ με ἐπιζοῖνια γιὰ τὴ δυστυχία του ;... Κανείς ! Κανείς ! Μιὰ κόρη τὸ ἀπέμεινε μόνον στὸν κόσμο, πού μεγάλη πιά τώρα στήν ἡλικία ἦταν ἀρωσομένη στὸν άντρα τῆς καὶ στὰ παιδιά τῆς καὶ βέβαια δὲν θύχε πιά οὔτε τὴ διάθεσι, οὔτε καὶ τὸν καιρὸ νὰ ἀσχολεῖται τώρα με τὸν γέρο πατέρα τῆς...

Ἡ κόρη του κούταξε μιὰ στιγμή τὸν άντρα τῆς καὶ χαμογέλασε εὐχαριστημένη...

— Ἀλλά, συνέχισε ὁ γέρος, θὰ ἤθελα, Λουίζα, νὰ ἤξερα ἕνα προῖμα... Ἡθελα νὰ μοῦ ἔλεγε, ἂν μ' ἀγαπᾷς ἀκόμα ὅπως καὶ προῖμα, ἂν ἀγαπᾷς τὸν γέρο πατέρα σου... ἂν τὸν σκέπτεσαι καμμιὰ φροά... Καὶ ὁ γέρος σταμάτησε γιὰ τὴ δάκρυα πού κύλησαν ἀφ' ὄνου ἀπὸ τὰ μάτια του, δὲν τὸν ἀφῆσαν νὰ προχωρήσῃ...

Ἡ κόρη του ἤλθε κοντὰ του καὶ τὸν ἀγκάλιασε με τρυφερότητα... Ὁ άντρας τῆς σηκώθηκε κ' αὐτὸς καὶ ἤρθε κοντὰ στὸ γέρο λέγοντας...

— Τί εἶν' αὐτὰ πού λές πατέρα... Τί ἐφοτήρεις εἶν' αὐτές ; Ὁ Γέρος δὲν εἶπε καμμιὰ ἄλλη λέξη, ἀλλὰ ἔπεσε στὴν ἀγκυλιά τῆς κόρης του καὶ ἔκλαιγε σιωπηρὰ ψυθυρίζοντας :

— Λουίζα μου, Λουίζα μου, πόσο εἶμαι μόνος, μόνος, σ' αὐτὸν τὸν κόσμο...

Τὴν στιγμή αὐτὴ ἕνας μικρὸς ὀρησταζὸς, μῆλκε μέσα στὸ δωμάτιο καὶ εἶπε στὸν άντρα τῆς Λουίζας :

— Ἀφεντιζὸ, εἶπε ὁ άμαξᾶς ; νὰ ζάνετε γοήγορα, γιὰ τὸ καιρὸς εἶνε ἀσχημος καὶ τὸ χιόνι ἄσχις νὰ πέφτῃ πού πυκνό... Πρέπει νὰ προφτάσετε τὸ τραῖνο... Ὁ γέρος σηκώσε τὰ μάτια του καὶ κούταξε γέρο...

— Θὰ φύγετε ; ἐρώτησε κούταζοντας τὰ μάτια τῆς κόρης του... — Ναι ! Πατέρα, μὴν ἐλπίνης... Πρέπει...

ὅμοιος πολὺ γοήγορα... Σ' ἕνα τέτατο...

κόρη του...

Τὸ άμαξί ἔστρεξε γρήγορα ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς κήπους καὶ τίς βοῆσανο στο νεροταφεῖο ὁρομο, πού ἦταν σκεπασμένος ἀπὸ ἰστρώμα χιονιού.

Ἐκείλους ἐφθασαν στὸ κήπο...

Ἡ κόρη του ἔμεινε ὁ γαμπρός του,

Ἡ γυναίκα τῆς ἀνοίχεν τὴν πόρτα...

Ἡ κόρη του...

Μὴ ἔξελθης άμαξᾶ, γιὰ τὸ σὲ μιὰ ὄρα θὰ φύγομε μαζὶ με τὴ Λουίζα γιὰ τὸ σταθμό.

— Τόσο γοήγορα, μουροῦοσε περιλυτός ὁ γέρο—Μαῖλ, κατεβαίνοντας με προσοχὴ ἀπ' τὸ άμαξί του...

— Το τραῖν δὲν περιμένει, ἀπήτησε ἀτόμα ὁ γαμπρός του...

Ὁ Ἀἰθοῦρος Μαῖλ σώπασε, χαϊρέτισε τὸν γαμπρό του καὶ ἔμεινε μαζὶ του στὸ στήτι, ὅ-πῃ τους περιμένε ἡ κόρη του, ἡ Λουίζα.

— Ποῦ εἶνε ἡ καψυμένη ἡ γυναῖκα μου νὰ μᾶς γρήτ κατένα καρέ, ψυθῖσε ὁ γέρος, ἀφροὺ κἀθήσε σ' ἕνα καναπέ κοντὰ στὸ τζάκι του.

Ἀλλὰ τὰ λόγια του δὲν βοήξαν καμμιὰ ἀπάντησιν.

— Ἐλα νί καθήσομε λίγο, εἶπε στὴν κόρη του πού πέρασε μιὰ στιγμή ἀπὸ κοντὰ του...

Αἰθιανότανε ὁ δυστυχῆς ἐκεῖνη τὴ στιγμή τὴν ἀνάγκη νὰ καθήρη μαζὶ με τὰ παιδιά του, με τὴν κόρη του, με τοὺς ἀνδρόπους ἐκεῖνους πού ἦταν ἡ μόνης ψυχές, ἡ ὀλοῖες θὰ ζοῦσαν ὅστερ' ἀπ' αὐτὸν καὶ θὰ διαδίνωναν τὸνομά του...

Ἐξάρτα, συγγεντρόνους τίς σέψεις του, εἶπε θλιβερά, σάν νὰ μονολογοῦσε :

— Τί θὰ κάωω τώρα ἐγὼ με τὰ ἔβρομῆντα μου τὰ χρόνια ! Νὰ δουλέωω πιά δὲν μπορῶ. Εἶμαι πολὺ γέρος. Ὅταν ζοῦσε ἡ γρηοῦλα μου, μ' ἐβοηθούσε λιγάκι. Τώρα ὅμως ! Νά, σὲ λίγο θὰ φύγετε κ' ἔσεῖς καὶ ὅστερα !...

Ὁ Γαμπρός του τὸν ἐκούταξε μιὰ στιγμή στὰ μάτια καὶ τοῦ εἶπε :

— Νά πάρη; ἕνα ἐπιστάτη. Δόξα σοι ὁ Θεός, δὲν σοῦ λείπουν τὰ μέσα.

— Ἐγὼ, νὰ πάρω ἐπιστάτη ; εἶπε θεωμένος ὁ γέρος... Νὰ πάρω ἕναν ἄνθρωπο πού θὰ μοῦ κατιτρέφῃ τοὺς ἀγορούς μου καὶ θὰ φροῖσῃ τὰ ζῶα μου ; Ἀ ! ὄχι, ὄχι ! ποτε δὲν θὰ βάλω στὸ στήτι μου ἕναν ξένο, τώρα σὲ στὰ γερμάτια...

Ὁ γαμπρός του δὲν εἶπε τίποτ' ἄλλο καὶ μιὰ σιωπὴ ἐπικολούθησε. Ἡ φωτιά ἔκαιγε στὸ τζάκι ὀλοένα. Ἡ κόρη τοῦ γέρο—Μαῖλ ἐσώμαζε σιωπηρὰ τῆς βελιτσές καὶ πηγαίνερχότανε στὰ δωμάτια.

Ἐξάρτα, ἐκεῖ πού καθόντουσαν καὶ οἱ τρεῖς σιωητοῖ, ὁ γέρος προχόρησε λίγο πρὸς τὴν κόρη του καὶ τῆς εἶπε.

— Ἐγὼ ὄλω τὰ διάροχιά μου, ὄλω μου τὴν περιουσία. θὰ τὴν ἀρήσω σ' ἔσένα καὶ στὸν άντρα σου, αὐτὸ θὰ τὸ ἔξερετε βέβαια... ἔ;

Ἡ κόρη του...

Στὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ. Καλὸ ταξίδι, τοὺς εἶπε καὶ δὲν ἔφυγε ἀπ' τὴ θέση του παρὰ ὅταν τ' άμαξί γάθηγε ἀνάμεσα στὰ πυκνὰ δέντρα τοῦ κήπου του...

Μὲ βῆμα ἀργὸ καὶ προσεχτιζὸ ὁ γέρος ξαναγούσε πάλι στὸ δωμάτιο του καὶ κἀθισε πάλι κοντὰ στὸ τζάκι. Ὁ νοῦς του ἦταν σκοτιμένος καὶ χίλιες δυὸ σέψεις περνοῦσαν ἀπὸ μπροστὰ του.

Ἀνάμεσα στὰ ξύλα τῆς φωτιάς πού ἔκαι-γαν στὸ ἦσχο τζάκι τοῦ ὁ γέρο—Μαῖλ ἔβλεπε τώρα νὰ περνοῦν ἕνα σωρὸ σκιές πού κἀθε μιὰ ἔφερε τὴν φαντασίω του σὲ πα-λούς χαμένους καιρούς πέρα στὰ εὐτυχημένα ἐκεῖνα χρόνια τῆς νεότητός του...

Τὸ σπατάκι του, ἡ μητέρα του, τὸ σχολεῖο τοῦ χωριοῦ του, τὰ παιγνίδια του καὶ ὅστερα οἱ ἔννοιες τῆς ζωῆς, οἱ δουλειές του, ὁ γάμος του, ἡ γυναῖκα του, τὸ παιδιά του...

Καὶ τώρα ; τίποτα ! Ὅλα τέρασαν σάν καπνὸς καὶ ἡ μοναξιά ἦταν τὸ μόνον ἀντάλλαγμα ὄλων αὐτῶν τῶν κῶπων τῆς βασανισμέ-νης του ζωῆς...

Ὁ Γέρο—Μαῖλ σηκώθηκε τραγαμένος καὶ ἕνας βαθὺς στεναγμὸς ἔξεφρε ἀπ' τὰ στήθια του...

Προχόρησε δυὸ βῆματα καὶ ἤρθε κοντὰ στὸ παρᾶθυρο. Ἀπ' τὴν ἀνασηχομένην κουρτίνα κούταξε ἔξω στὸ περιβόλι. Εἶχε πιά ἀρχίσει νὰ σκοτεινιάζει, ἀλλὰ τὰ μάτια τοῦ Γέρο—Μαῖλ μπόρεσαν νὰ διακρίνουν πέρα, σὲ μιὰ ἀκρὴ τοῦ κήπου, τὸν μικρὸ μῆς ὕψηλῆς καὶ γερῆς ἑλιάς.

Ὁ Γέρο—Μαῖλ κούταξε λίγο ἀκόμα καὶ φάνηκε νὰ παίρῃ κἀ-ποῖαν ἀπόφασι.

Συρτοῖς ἔσυρε τὰ πόδια του ὅς τὴν κουζίνα. Ἀπὸ ἕνα μικρὸ σωρατάκι πού ἀνοῖξε κάτω ἀπ' τὸ νεουλάτι τῆς, ἔβγαλε κατὶ καὶ τὸ ἔβαλε νευρικά στὴν τσέπη του...

Σὲ λίγο περνώντας ἀπ' τὴν τραπεζαρία ἔφθασε στὴν πόρτα πού ἔφερε στὸν κήτο, τὴν ἀνοῖξε σιγά καὶ ἔβγηκε ἔξω.

Τὸ χιόνι εἶχε πάψει πιά καὶ ὁ οὐρανὸς φαινότανε πῶς θὰ καθάριζε σὲ λίγο... Ὁ ἄνεμος δὲν ἀκούγοντανε ὅπως πρὶν καὶ παντοῦ τριγύρω μιὰ ἡσυχία νευρική εἶνε ἀπλωθῆ... Ὁ Γέρο—Μαῖλ προ-χόρησε σιγά, μόλις στεροχόμενος στὰ πόδια του, καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ μέρος τῆς ὕψηλῆς ἑκείνης ἑλιάς... Ἐορμία, κρὺο δυνατὸ καὶ μακρὰ μὸλις ἀκούγοντανε ὁ βόγγος τοῦ ἀνέμου πού σφούριζε δυνατὰ ἀνάμεσα στὰ δέντρα...

Ὁ Γέρο Μαῖλ, μόλις ἔφθασε κοντὰ στὸ ὕψηλό του δέντρο, στα-μάτησε. Κούταξε λίγο γέρο του, γιὰ νὰ ἰδῇ μὴ τὸς περνοῦσε κα-

στὴν πρὸς ὁ κ...

Ὁ κ...

Ὁ κ...

Ὁ κ...

Ὁ κ...

Ὁ κ...

Ὁ κ...

Ὁ κ...

Ὁ κ...

Ὁ κ...

Ὁ κ...

Ὁ κ...

ΤΟ ΜΝΗΜΟΝΙΚΟ ΤΟΥ ΒΕΜΠΕΡ

*Ένα βράδυ, έπαύζατο εις τό θέατρον ό «Μαγευμένος Αυλόζ», τό άριστούργημα του Μόζαρτ.

Η παράσταση έπρόκειτο νά άρχισή όταν οι μουσικοί της όρχήστρας άντελήφθησαν ότι τό τετραόδιο της παρτιτσόν δέν εφείσασετο εις τό θρανίο του διεθυνόντου της όρχήστρας, ό όποιος ήτο ό Βέμπερ.

Φόβος και τρόμος μεταξύ των μουσικών, δεδομένου ότι ό Βέμπερ ήτο εκτάκτως προσεκτικός και αυστηρός.

Άπό στιγμή εις στιγμήν άνεμεινετο νά φθάση στό θέατρο ό αυτόζοφάκος και όλη ή Αύλη και όλοι ήξευσαν ότι μία άγογορία, έτσι και δικαιολογημένη, θά έξαμε πολύ κακήν έντύπωση εις τόν Φρειδερίκον—Άδγουλτον, ό όποιος άπειτοίσε νά άρχίζη ή παράσταση μόλις εισήρχετο στό θέατρού του.

Τό ζουόν, που είχε έννοηεί τι συνέβαινε, έπρωίμενε και αυτό με άνησυχίαν την άριζιν του Βασιλέως. Μεταξύ των άζροατών ήτο και ή κυρία Καρολίνα Βέμπερ, ή σύζυγος του μουσουργού, που έβλεπε τρώμευα πώς έλεγε τό τετραόδιον. Ό Βέμπερ ειδε τόν ζίνδυνο και έμεδιάσε. Χωρίς νά συζητηθή και νά ταραχθή περισσότερον, έστειλε ένα μουσικόν νά φέρη τό τετραόδιο.

Έν τώ μεταξύ εισήλθε εις τό θέατρον ό Βασιλεύς ακολουθούμενος άπό την Αύλην του.

Ό Βέμπερ έθοριζε εις τή γυναίκα του, που ήτο όζροατή, ένα βλέμμα έκφραστικό, που έλεγε :

— Μην άνησυχής !

*Έπειτα έπληρε την παγέτα του και έδοξε τό σημείο της ένάρξεως. Δημιούρε όλη την πρώτη πράξι με τή συνηθισμένη του δύναμη, χωρίς νά παραλείψη μία νότα άπό τό κείμενον, τό όποιον έγνωρίζε όλο άπό μνήμης. Μάλιστα εις όρισμένα σημεία προσεπικύειτο ότι έγόριζε τά φύλλα, προς μεγάλην θαυμασμόν των παριστανένων.

Τό γεγονός κατέπληξε τόσο πολύ, ώστε ό Βασιλεύς και όλα τά μέλη της Βασιλικής οικογενείας συνεήρσαν όλοφύγως τόν Βέμπερ διά τό μουσικόν αυτό κατόρθωμα.

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

Παν τοῦ νερό

Είγε αδύνατο νά φαντασθῆ κανείς πόσο νερό ύπάρχει μέσα σῆ μερικῶ πρόγραμμα καί σῆ πλῆον στεροῦ αζώμιου.

Ό άστραφτερός οπάλιος (είδος πολυτίμου λίθου), άποτελείται άπό τό χαλκό και νερό. Ό άερας που άναπνεόμε έχει μεγάλη ποσότητα νερού. 100 δρμάκια πατάτες περιέχουν 90 δρμάκια νερό. Τά έπτά όζδια του βάρους του άνθρώπου είνε νερό. Τά φρούτα περιέχουν πολύ νερό. Τό ήλιοστρόφιον π. χ. βράζει διά τή διαπνοή 100 δρμάκια νερό κάθε μέρα. Τό γογγυλίον επίσης βράζει την ίδια ποσότητα. Ένα στομάχι άγρόφ σαρμάνο με σῆτάσι διαπνεύει 10 τόνων νερό κάθε μέρα. Μοναχί οι βουίτες της Άθήνας δέν βράζουόν ούτε δρμάκι. *Έτσι δέν είνε ν. Ούλέν ...

Η μικρότερη Δημοκρατία

Είνε ή Ταβολάρα, ένα νησί με 8 χιλιομέτρων μάζουος και ένός πλάτους. Άπέχει πέντε λέγες άπ' τή βορειοδυτική πλευρά της Σαρδηνίας. Ό πληθυσμός του μικροτέρου τούτου κράτους άποτελείται άπό 60 πρόσωπα. Λιουόδονται δε άπό έναν πρόεδρο και άπό ένα έξουμμελις διοικητικόν συμβούλιον. Έννοείται πως τό κρατίδιον τούτο ούτε στρατό έχει ούτε πλοία ! John William Chasseaud

*Όταν όμοις ή θηλειά έτοιμάστει, και ό Γέρω -Mail, προσπαθώσε νά την προύση έπάνω σέ κανένα γερό κλωνάρι, οι δυνάμεις άρχισαν νά τόν εγκαταλείβουν... Τό μυαλό τόν σκοτίστει και σῆ μία στιγμή που κατέβαλε και την τελευταία του προσπάθεια νά περάση τό σπινί στην έληά—ό Γέρω -Mail, γλύστειρη και έπεσε χάμω.

Τού κάκου προ υπήθεσε νά σηκωθή ό καίμενος ό γεροντάκος. Άν ειζε μία δύναμη νά σύρη τό σώμα του κι' έζει που κάπου στιγμή, βίζοντας όλα του τά δονατά, ήχη νά ξανακατήγη σωμάστεισιν ήλλη μεν φροιά, φαρδύς πλατύς πάνω στό χώνι, βράζοντας ένα βογγητό άπ' τά στήθια του...

Ήταν τόσο μεγάλη ή κόπωση και ή αδυναμία του που έτσι άζινητός καθώς έβιανε κάτω στό παγερό χώνι, αισθάνθηκε με άπειρη και γλυκειά ανακούφιση...

*Έπειτα έζει ό δυστυχής γεροντάκος, πολλή ώρα στενάζοντας και βίζοντας δυνατά, χωρίς νά μπορεί πιά νά βοηθ ήθε τή φυσική, ούτε τή σοσιατική δύναμη νά ένασηκωθή σῆ πόδια του... Σε λίγο, όταν πιά άρχισε νά σκοτεινιάσει για καλά, ό Γέρω - Mail έλλεισε τά μάτια και σταύωσε τά χέρια άπό στήθος του...

Την ήλλη ήμέρα δύο χωρικοί που περνούσαν προς προς άπ' έξω διεύριαν κοντά στην ψηλή έξοική έληά ένα χοντρό σπινί που την μιάν άρχη του την περνούσαν σφιχτά τά χέρια του γέρου - Mail. Προχώρησαν λίγο κι' έβγαζαν τό καπέλο τους. Ό γέρου - Mail ήταν νεκρός. Έπείθανε προσπαθώντας ως την τελευταία στιγμή νά περάση τή θηλειά στό λαμό του, μεν δέν τά είχε καταφέρει... Paul He-vieu

Τά μεγαλύτερα νομίσματα

Τά μεγαλύτερα νομίσματα του κόσμου ύπάρχουόν στην Ίαπωνία. Έκει ύπάρχει άκόμα ένα νόμισμα άσημείο που όνομάζεται Ό μ π ά ν και έχει διάμετρο 8 εκατοστόμετρων, ζυγίζει περι τά 150 δρμάκια, είνε δε όνομαστικής άξίας 275 φράγκων. Τά ό μ π ά ν κυκλοφορούν συνήθως στην Ίαπωνία μεταξύ των τραπεζιτών του Τόκιο και της Ύοχακάμας, οι δε πλούσιοι εὐτατοίδοι της Ίαπωνικής πρωτεύουσας πληροφουόν πάντοτε ό μ π ά ν τή μεγάλες άγορές που συνυπάρχουόν μεταξύ των Ίαπωνών έμπόρων.

Έκτός όμοις των Ίαπωνικών αυτών όμάν, βούισει κανείς και στην πόλι Αδόλ του Άνάι, τρώιστια νομίσματα. Και έχει χρησιμοποιοϋν ένα χρυσό νόμισμα τό όποιο είνε φτιασμένο σῆ σχήμα δίσζου, έχει περιφέρεια 9 εκατοστόμετρα. ζυγίζει περι τά 320 γραμμάρια και άξιζει περι τά 1000 φράγκα.

Η μαγικική των Ήγεμόνων

Η πολυτελέστερη και πλουσιώτερη μαγικική ήταν άναμφόβως ή μαγικική της καταλυθείσης Ρωσικής δυναστείας. Ό Γάρος Νικόλαος ό Β' έξώδεσε ζολοσαία και πραγματικώς μυθώδη ποσά για την ζωίξια του. Όλα τά σκεύη της ζωίξιας του ήσαν άγροφά και τά περισσότερο άπό τά σεργίλια του τραπεζιού του είχαν κατασκευασθή στην έσοχη της Αυτοκρατειρας Αικατερίνης της Μεγάλης, άπό καθαρό χρυσό 18 καρατιάν !

Ό άρχιμαγικός του Τάιρουν έλαίρε 160.000 ούφβλια μισθό κάθε χρόνο, ό δε μισθός των έξη παραμαγίωόν του έφθανε άπό 30—50 χιλιάδες ούφβλια ετησίως.

Μετά την ρωσική αυτή μαγικική, δεύτερη ως προς την πολυτέλεια έρχεται ή μαγικική της Ίσπανικής Αδλής, για τό έξοδα της όποίας διατίθενται περι τά 2.000.000 γιέν τον χρόνο και ύστερα τρίτη κατά σεφράν έρχεται ή άγγλική.

Πολύ λιγώτερο δαπανηρή και άπλουστερη ήταν ή μαγικική της αδλής του παρατιμώτερος αυτοκράτορος της Γερμανίας Γουλιέλμου και ή οίκονομικώτερη όλων ήταν πάντοτε ή μαγικική του Προέδρου της Γαλλικής Δημοκρατίας

Όδοντοϊατρική και .. μουσική

Ό διάσημος όδοντοϊατρός του Βερολίνου Φέξερσεν άνεχοίνοισε τελευταίως στην Άκαδημία των Ίαπωνικών έπιστημών της Γερμανικής πρωτεύουσας με έντελώς πρωτότυπη μέθοδον άνοδοφών έξαγογής και έγχεσησος των δοντιών του άνθρώπου...

Σύμφωνα με την μέθοδο αυτή, εκτός άπό τή γνωστή ένωση των ούλων, με την όποια μετωάξεται κατά πολύ ό πόνος της έξαγωγής των δοντιών, προστίθεται και ή εφαρμογή της...μουσικής. Δηλαδή, ό όδοντοϊατρός Φέξερσεν, ύποστηρίζει πως εκτός της γνωστής αυτής ένωσης, ό άσθενής, δέν πρόκειται νά καταλάβη έντελώς τίποτε, άν μετά την ένωση διοχτευθῆ σταυτά του ό ήχος ένός εύχάριστου κομματιού που νά παίζεται στό διπλανό δωμάτιο, όπως όποτε νά μη φαίνεται ότι ή μουσική παίζεται εαίτηδες γι' αυτόν. *Έτσι, με δύο άποδέκτες μουσικών ήχων—έτι γραμμοφώνου—π. χ. ό άσθενής θά βράζει τά δόντια του εύχάριστα, μεταφερόμενος σῆ θοράιους... και...αίθεριους μουσικούς κόσμους.

Ό Γύρος του Κόσμου μ' ένκ... γαϊδάρο

Οι Γαλλικές εφημερίδες άναγγέλουόν τελευταίως πως ένας Ισπανός περιηγητής άπεράσει με νάνη τό γύρο του κόσμου... μόνος του και, όχι πιά με τά συνήθη και γνωστά μεταφορικά μέσα, αλλά καρβάλα σ' ένα... γαϊδάρο !

Ό Ισπανός αυτός ιδιότροπος περιηγητής άνεχοίρησε από όλίγων ήμερών άπό τή Μαδρίτη, διεθυνόμενος προς Βορράν. Έννοείται ότι τό παράδειγμα του αυτό, τό έμειήθησαν φαίνεται πολλοί έθροπαίοι περιηγηται, γιατί κατ' αυτάς άναγγέλλεται άπό τό Λονδίον και τή Νέα Ύόρκη, πως καρβαίνα ολοκληρω διαφορών άγγλοαμερικανών άνδρων και γυναικών, πρόκειται νά ξεκινήσουόν ό καρβάνας άπ' την πατρίδα του, για τό γύρω του κόσμου, όλοι καρβάλα σῆ διάφορους... γαϊδάρους.